

П'ятеро тікають разом
Інід Блайтон

Славетна п'ятірка #3Шкільна бібліотека української та світової літератури
Тікаючи від ненависного сімейства Стиків, що окупувало будинок Джорджі, скориставшись відсутністю її батьків, славетна п'ятірка знову вирушає на острів Кирін, де минулого року вони знайшли скарб – золоті зливки. Однак цього разу Джуліан, Дік, Енн та Джорджа раптом виявили на острові чужинців. Знайшовши на старому затонулому кораблі, викинутому штормом на рифи, новеньку валізу, вони вирішили, що це обладки контрабандистів. Аж тут якось уночі дітлахи почули дитячий крик...

Інід Блайтон

Славетна п'ятірка

П'ятеро тікають разом

Enid Blyton

FIVE RUN AWAY TOGETHER

First published in Great Britain in 1944 by Hodder & Stoughton Limited

This edition first published in Ukraine in 2020 by Folio Publishers Ltd

Серія «Шкільна бібліотека української та світової літератури» заснована у 2010 році

Переклад з англійської Леся Герасимчука

Художник-оформлювач О. А. Гугалова-Мешкова

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder & Stoughton Limited

© Л. А. Герасимчук, переклад українською, 2021

© О. А. Гугалова-Мешкова, художнє оформлення, 2021

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2010

* * *

Розділ 1

Літні канікули

– Джорджо любя, заспокойся й займися чимось, – попросила мати. – Я намагаюся відпочити, а ти увесь час тиняєшся з Тімоті туди-сюди.

– Вибач, мамо, – сказала Джорджина, беручи пса за нашійник. – Але мені без друзів самотньо. Скоріше б настало завтра! Я їх уже цілих три тижні не бачила.

Джорджина вчилася у школі-інтернаті зі своєю кузиною Енн, а на канікулах вона, Енн та ще двійко братів Енн – Джуліан і Дік – збиралися разом і весело бавили час. Тепер були літні канікули, й три тижні з них уже минули. Енн, Дік і Джуліан кудись поїхали з батьками, а батьки Джорджини побажали, щоб їхня дівчинка побула з ними, й тому вона залишилася вдома.

І ось, нарешті, завтра її друзі мають приїхати, щоб провести залишок літніх канікул з нею в Кирін-котеджі, старій родинній садибі.

– Гарно буде, коли вони приїдуть сюди! – сказала Джорджа (так її зазвичай називали) своєму собаці Тімоті. – Дуже гарно. Ти згоден, Тіммі?

– Гав, – відповів Тіммі й лизнув руку Джорджі.

Джорджа, як завжди, була одягнена по-хлоп'ячому: у джинси й светр. Вона завжди хотіла бути хлопцем і не відгукувалася, коли її називали Джорджиною. Тому всі її звали Джорджею. Перші тижні літніх канікул вона постійно журилася, що поряд немає друзів.

– Раніше я вважала, що люблю бути сама, – сказала вона Тімоті, який, здавалося, завжди розумів кожне її слово. – Але тепер я знаю, що це глупство. Набагато приємніше бути з друзями, ділитися з ними й товаришувати.

Тімоті схвально постукав хвостом по землі. Він теж любляв товариство інших дітей. І також скучив за Джуліаном, Енн і Діком.

Джорджа повела Тімоті на пляж. Вона прикрила рукою очі від сонця й подивилася на вхід у затоку. Посеред затоки, ніби на сторожі, виднівся скелястий острівець, на якому височіли руїни старого замку.

– Скоро ми знову відвідаємо тебе, острове Кирін, – з ніжністю сказала Джорджа. – Цього літа я ще не плавала до тебе, бо човен мій ремонтують, але незабаром його полагодять, і я попливу до тебе. І знов обнишпору уздовж і впоперек старий замок. Тіме, ти пам'ятаєш наші пригоди на острові Кирін минулого літа?

Авжеж він чудово пам'ятав, бо й сам брав участь у бентежних пригодах. Він з усіма спускався до підземелля замку, допомагав знайти скарб і задоволення отримав не менше за чотирьох любих друзів. Тімоті тихенько гавкнув.

– Пам'ятаєш, Тіме? – сказала Джорджа й поплескала його по спині. – Правда ж, гарно було б знову туди попливти? Знову потрапити у підземелля. А пригадаєш, як Дік спустився в глибокий колодязь, щоб урятувати нас?

Приємно було згадувати торішні приключки. І тим сильніше бажала Джорджа, щоб настало завтра, коли прийдуть троє її друзів.

«Як би я хотіла, щоб мама дозволила нам пожити на острові хоч тиждень, – думала Джорджа. – Ми отримали б величезне задоволення! Пожити на моему власному острові!»

Це був власний острів Джорджі. Тобто він належав її матері, але два чи три роки тому мати сказала, що могла б віддати його Джорджі, й Джорджа тепер вважала його своєю власністю. Й усі тамтешні кролики належали їй, усі дикі птахи та інші створіння.

«Коли друзі прийдуть, я запропоную вирушити туди на тиждень, – схвильовано думала дівчинка. – Візьмемо з собою їжу та потрібну всячину й поживемо там самі. Почуватимемося, як Робінзон Крузо».

Наступного дня Джорджа сама вирушила бідаркою, запряженою поні, зустрічати друзів. Мати теж хотіла їхати, але потім сказала, що трохи нездужає. Джорджа навіть за неї стривожилася. Надто часто останнім часом мама посилялася на нездужання. Можливо, це через літню спеку. І справді спека була нестерпна. День у день – блакитне небо й сліпуче сонце. Джорджа сильно засмагла, стала темно-брунатною, і на смаглявому обличчі яскраво виділялися блакитні очі. Волосся вона обстригла ще коротше, ніж зазвичай, і тепер справді було важко впізнати, хлопець це чи дівчинка.

На станцію прибув потяг. З вікна вагона радісно махали три руки, і Джорджа в захваті закричала:

– Джуліане! Діку! Енн! Нарешті ви приїхали!

Троє дітей вискочили з вагона. Джуліан гукнув носильника.

- Наші речі у багажному вагоні. Привіт, Джорджо! Як ся маеш? Йой, як ти виросла!

Усі дітлахи підрости. Тепер вони були на рік старші й вищі, ніж тоді, коли відбувалися захопливі події на острові Кирін. Навіть Енн, наймолодша з дітей, не виглядала таким уже малятком. Вона кинулася на шию Джорджі, мало не збивши її з ніг, а потім вклякла біля Тімоті, який ошалів від радості зустрічі з трьома друзями.

Здійнявся неймовірний галас. Усі наперебій викрикували кожен свої новини, а Тімоті без угаву гавкав.

- Нам здавалося, що потяг ніколи не доїде!

- Тімоті, любий, ти зовсім не змінився!

- Гав, гав, гав!

- Матуся дуже жалкує, що не змогла зустріти вас.

- Джорджо, як ти засмагла! Тепер ми повеселимося!

- Гав, гав!

- Цить, Тімоті, милий, заспокойся - ти вже розірвав мені краватку навпіл. Любий друже, як приємно знову тебе бачити!

- Гав!

Носильник підвіз їхній багаж, і його швидко переклали в бідарку. Джорджа вийкнула, й поні, який терпляче чекав веселу компанію, рушив чвалом. П'ятеро друзів у бідарці перекикували одне одного. Але горував над усіма потужний гавкіт Тіма.

- Сподіваюся, твоя матінка не захворіла? - спитав Джуліан, якому подобалася тітка Фенні. Вона була привітна й добра і любила, коли діти збиралися в її будинку.

- Гадаю, вона трохи заслабла через спеку, - враз посерйознішала Джорджа.

- А як ся має дядько Квентін? - поцікавилася Енн. - З ним усе гаразд?

Батька Джорджі трое її друзів недолюблювали через його вибухову вдачу, і хоча він завжди вітав у себе трьох кузенів, діти його не обходили. Тому вони ніяковіли в його присутності й раділи, коли його не було вдома.

- З татом усе гаразд, - бадьоро відповіла Джорджа. - Він тільки через маму тривожиться. Коли вона здорова і весела, він наче її не помічає, але коли їй зле, він страшенно хвилюється. Тож будьте з ним обережні. Ви знаєте, який він, коли щось його турбує.

Авжеж, діти це знали. Якщо щось не так, дядькові Квентіну краще не потрапляти на очі. Але навіть думка про запального дядька не могла затьмарити їхню радість. У них канікули, вони ідуть до Кирін-котеджу,

вони біля моря, з ними любий друзяка Тімоті, на них чекає сила-силенна розваг.

– Джорджо, а ми попливемо на острів Кирін? – запитала Енн. – Давай попливемо! Ми ж там не були з минулого літа. Під час зимових і великодніх канікул була кепська погода. А тепер вона пречудова.

– Звичайно, попливемо! – жваво відповіла Джорджа, її блакитні очі сяяли. – А знаєте, що я придумала? Що буде чудово попливти на острів і пожити там цілий тиждень самим! Ми стали старшими, і я впевнена, що мама дозволить.

– Попливти на твій острів і пробути там цілий тиждень! – вигукнула Енн. – О! Аж віри не йметься, що це можливо.

– Це наш острів, – швидко виправила її Джорджа. – Хіба ви не пам'ятаєте? Я ж обіцяла розділити його між нами чотирма! Я ж говорила серйозно. Він – наш, а не мій.

– А Тіммі? – запитала Енн. – Хіба він не заслужив на власну частку? Можна поділити острів на п'ять частин, щоб одна була для нього?

– Він може бути співвласником моєї частки, – зауважила Джорджа. Вона зупинила поні, й четверо друзів та пес задивились удалину на прозору блакить затоки. – Онде острів Кирін, – махнула рукою Джорджа. – Наш любий острівець. Я згоряю від бажання попливти туди. Я досі не могла цього зробити, бо мій човен лагодили.

– Тепер ми можемо рушати туди всі разом, – сказав Дік. – Цікаво, кролики там ще такі ж ручні?

– Гав! – одразу відгукнувся Тімоті. Варто було йому почути слово «кролики», як він збудився.

– Тіме, марно ти розмірився про кроликів на Киріні, – зауважила Джорджа. – Я не дозволяю тобі за ними ганятися.

Хвіст Тіма враз опустився, і він журно поглянув на Джорджу. Це було єдине питання, в якому у нього з Джорджею не було згоди. Тім був переконаний, що кролики існують для того, щоб він їх полював, а Джорджа так само була переконана у протилежному.

– Вйо! – сказала Джорджа поні й смикнула віжки. Конячка пішла чвалом до Кирін-котеджу, і невдовзі вони під'їхали до головної брами.

З дверей чорного ходу вийшла кислотиця жінка і взялася допомагати вивантажувати речі. Діти її раніше не бачили.

– Хто це? – пошепки запитали вони у Джорджі.

– Нова куховарка, – відповіла та. – Джоані довелося піти, щоб доглядати свою матір, яка зламала ногу. Тоді мама найняла цю куховарку – її звуть пані Стик.

- Їй пасує таке ім'я, - посміхнувся Джуліан. - Вона й справді схожа на стару жердину! Але сподіваюся, вона тут надовго не затримається! І Джоана незабаром повернеться. Мені подобалася барилькувата Джоана, й до Тіммі вона добре ставилася.

- Пані Стик теж має пса, - сказала Джорджа. - Жахлива тваринка, менша за Тіма і вся шолудива. Тім це створіння терпіти не може.

- Де ж її песик? - озираючись, поцікавилася Енн.

- На кухні, і Тіму не дозволяється до нього наблизитися, - зауважила Джорджа. - І це слушно, бо він би з'їв того пса. Він ніяк не може зрозуміти, що там таке на кухні: ходить навкруги, обнюхує замкнуті двері й доводить пані Стик до шалу.

Діти розреготалися. Вони вже злізли з бідарки й рушили до будинку. Джуліан допоміг пані Стик нести речі. Джорджа поїхала ставити візок на місце, а інші троє пішли привітатися з дядьком і тіткою.

- Ну, любі мої! - з усмішкою сказала тітка Фенні, лежачи на канапі. - Як ви ся маєте? Мені дуже шкода, що я не могла вас зустріти. Дядько Квентін пішов на прохідку. А ви йдіть нагору, вмийтеся й перевдягніться. А тоді спускайтеся на підвечірок.

Дітлахи піднялися на другий поверх у свою давню відпочивальню з похилою стелею і вікном з видом на затоку. Енн пішла до кімнати Джорджі - вони там будуть мешкати разом. Як гарно знову опинитися в садибі Кирін! І які у них будуть канікули з Джорджею й любим Тіммі!

Розділ 2

Сімейство стиків

Як приємно було прокинутися вранці у Кирін-котеджі, побачити яскраве сонце у вікні й почути далекий морський прибій! Як чудово схопитися з ліжка й бігти милуватися синім морем і чарівним островом Кирін біля входу в затоку!

- Піду-но викупаюсь перед сніданком, - сказав Джуліан і схопив плавки. - Йдеш, Діку?

- Звичайно! - відповів той. - Зараз гукну дівчат. Підемо разом.

Усе четверо рушили до моря, а між ними галопував Тім, несамовито вихляючи хвостом і висолопивши з пащі довгого рожевого язика. Він разом з усіма

увійшов у воду і почав плавати навколо дітлахів. Діти добре плавали, але краще за всіх – Джуліан і Джорджа.

Потім вони вибралися на берег, витерлися насухо, одяглися й пішли додому. Відтак – снідати, бо вже живіт до спини тягло. Енн помітила на задньому дворі якогось хлопчину і зі здивуванням дивилася на нього.

– Хто це? – нарешті запитала вона.

– Це Едгар, син пані Стик, – відповіла Джорджа. – Мені він не подобається. Повсякчас робить якісь дурниці – висовує язика й обзивається.

Коли діти входили у браму, саме цим і займався Едгар, щось наспівуючи. Енн зупинилася послухати.

– Джорджа-манюня, ковбаска і нюня, пиріг! – наспівував Едгар з дурнячим виразом обличчя. На вигляд йому було років тринадцять-чотирнадцять, але повадився він, як мале дитя!

Джорджа почервоніла від злості.

– Він завжди це виспівує! – сказала вона. – Напевно, йому не подобається, що мене звуть Джорджа. Він думає, це дуже дотепно. Він нестерпний!

– Гей ти, заткни пельку! – крикнув Едгарові Джуліан. – Бо отримаєш за це!

– Джорджа-манюня... – почав своє Едгар з дурнячою усмішкою на широкій червоній пиці. Джуліан зробив крок до нього, і той ураз чкурнув до будинку.

– Я його не терпітиму! – рішучо сказав Джуліан. – Дивно, Джорджо, як ти терпиш! Досі не дала йому по пиці, не наступила на ногу, не відкусила вуха абощо! Ти ж чудово вмієш битися!

– Ну... я, звісно, можу! – сказала Джорджа. – В мені все перевертається, коли я чую Едгарові дурні приспівки, на зразок цієї, ще й дражниться, але, бачиш, мама нездужає, і я дуже добре розумію: якщо візьмуся за Едгара, то пані Стик піде від нас і бідній матусі доведеться самій усе робити, а їй це не до снаги. Тому я стримуюся й, сподіваюся, Тіммі теж.

– Ти молодчина, подруго! – із захватом вигукнув Джуліан, знаючи, як важко Джорджі тримати себе в руках.

– Мабуть, піду зараз нагору до мами й дізнаюся, як вона почувається: може, принести їй сніданок у ліжку, – сказала Джорджа. – Притримаєш Тімоті? Якщо з'явиться Едгар, Тіммі може кинутися на нього.

Джуліан узяв пса зашийник. Тімоті гарчав, коли Едгар виходив у садок, а тепер стояв спокійно, тільки ніс його ворушився, ніби намагаючись розпізнати якийсь запах.

Раптом з кухонних дверей вибіг шолудивий песик. Шерсть на ньому була брудно-білого кольору, у багатьох місцях ніби побита міллю, хвіст підібганий.

– Гааав! – трайливо привітався Тіммі й рвонув до собаки. Він вирвався від Джуліана, бо був дужим псом, і хлопець не втримав нашійник. Тіммі із захватом накинувся на песика, який з переляку заскавулів і спробував утекти назад на кухню.

– Тіммі! До мене! – волав Джуліан. Але той не чув. Він щосили намагався відкусити песикові вуха, принаймні так усім здалося. Песик вищав, благаючи про допомогу, і на порозі кухні з’явилася пані Стик з пательнею в руці.

– Забери собаку!!! – несамовито заверещала вона й замахнулася пательнею на Тіммі, але той ухилився, і вона поцілила власного песика, який завищав іще дуже.

– Не бийте їх! – закричав Джуліан. – Ви можете їх скалічити. До мене, Тіммі!

Цієї миті з’явився Едгар, вигляд у нього був переляканий. Він підняв з землі камінь і вичікував нагоди, щоб пожурити його в Тіммі.

– Не смій кидати камінь в нашого собаку, не смій! – закричала Енн. – Ти поганий і злий хлопець!

Посеред усього цього гамору з’явився дядько Квентін, злий і роздратований.

– Боже праведний! Що тут коїться? В житті не чув нічого подібного!

З дому прилетіла Джорджа рятувати свого улюбленця. Вона кинулася до собак і спробувала відтягти Тіммі. Батько закримав:

– Відійди зараз же, дурепко! Хто ж голіруч розбороняє собак! Де садковий шланг?

Шланг був приєднаний до водогінного крана. Джуліан підбіг і відкрив кран. Тоді підняв шланг і скерував його на собак. Струмінь води вдарив по них, і вони з подивом розбіглися. Джуліан помітив Едгара неподалік і не зміг утриматися від спокуси: трохи відхилив шланг убік і облив його з ніг до голови. Той закричав і чкурнув у будинок.

– Нащо ти це зробив? – з докором спитав дядько Квентін. – Джорджо, негайно прив’яжи Тіммі. Пані Стик, хіба я не казав вам виводити собачку з кухні лише на повідку. Мені ця веремія не потрібна. Сніданок готовий? Знову спізнюєтеся?

Пані Стик, нарікаючи й буркочучи, сховалася на кухні, забравши з собою і мокрого песика. Похмура Джорджа прив’язала Тіммі. Він улігся в будці, благально дивлячись на свою хазяйку.

– Я ж казала тобі не чіпати цього шолудивого песика! – суворо мовила Джорджа. – Бачиш, що вийшло? У батька вже на цілий день зіпсований настрій, а пані Стик лютуватиме й не напече до чаю печива!

Тіммі заскавчав, потім поклав голову на лапи. Узявся злизувати застряглі в куточках пащі шерстинки. Сумно сидіти на прив'язі, та однак йому все ж вдалося цапнути за вухо цю жакливу злючку!

Усі пішли снідати.

– Вибач, що я не вдержав Тіммі, – сказав Джуліан Джорджі. – Але він мало не відірвав мені руку. Мені не вдалось його втримати! Він виріс і перетворився на неймовірно сильного пса!

– Атож, – запишалася Джорджа. – Тім справді виріс. Він цього песика пані Стик ураз проковтнув би, якби йому дозволили. Й Едгара також.

– І пані Стик, – підхопила Енн. – Усіх їх! Мені теж усі вони не подобаються.

Сніданок проходив у тиші, бо тітки Фенні за столом не було, а дядько Квентін у кепському настрої був не вельми балакучий. Він покрикував на доньку й похмуро зиркав на інших. Енн ледь не пошкодувала, що вони приїхали до Кирін-котеджу! Але їй відлягло, коли вона подумала, що в них попереду цілий день; можливо, вони візьмуть обід з собою на пляж чи навіть попливуть на острів Кирін. Дядька Квентіна з ними не буде, і він їм не докучатиме.

Прийшла пані Стик, щоб забрати тарілки з-під вівсянки й подати бекон. Вона заторохтіла посудом на столі.

– Нащо стільки шуму? – роздратувався дядько Квентін. Пані Стик промовчала. Дядька Квентіна вона боялася, і не дивно. Наступний стос тарілок вона поставила на стіл дуже акуратно.

– Що ви маєте намір робити сьогодні? – запитав перед кінцем сніданку дядько Квентін. Його трохи попустило, і йому стало неприємно бачити навколо такі нудні фізіономії дітей.

– Ми б хотіли влаштувати пікнік, – з надією відповіла за всіх Джорджа. – Я запитала дозволу в мами. Вона сказала, що можна, якщо пані Стик приготує нам канапки.

– Гадаю, захвату в неї це не викличе, – сказав дядько Квентін, намагаючись пожартувати. Діти ввічливо всміхнулися. – Але можете її попросити.

Запала тиша. Нікому не хотілося просити пані Стик про канапки.

– Дарма вона притягла сюди Смердюка! – похмуро мовила Джорджа. – Без нього нам було б набагато легше.

– Це так звуть її сина? – здивувався дядько Квентін.

- Та ні, - всміхнулася Джорджа. - Хоча таке ім'я йому б пасувало, бо він у ванні не миється і від нього шалено смердить. Ні, я маю на увазі її песика. Вона називає його Пухнастиком, а я - Смердюком, бо від нього й справді тхне.

- Прізвисько, здається, не дуже приємне, - сказав батько під гигикання дітей.

- Звичайно, - погодилася Джорджа, - але й песик не дуже приємний.

Скінчилося тим, що тітка Фенні сама попросила пані Стик приготувати бутерброди. Пані Стик піднялася до неї, щоб подати їй сніданок у ліжку, й погодилася поробити канапки, хоча й неохоче.

- Я з вами не домовлялася готувати ще на трьох дітей, які байдикують тут, - буркотіла вона.

- Я вас про це попередила, пані Стик, - терпляче сказала тітка Фенні. - Я ж не знала, що занедужаю, коли вони прийдуть. Якби я добре почувалася, то сама приготувала б їм і канапки, і ще багато чого. Але зараз я можу тільки просити вас допомогти, поки одужаю. Може, вже завтра я встану. Нехай діти побавляться якийсь тиждень, а потім, якщо й далі буду нездужати, я упевнена, що вони допоможуть вам. Але спершу нехай погуляють.

Діти взяли пакунки з канапками й вибігли з дому. Дорогою вони зустріли Едгара - вираз обличчя у нього був, як завжди, дурнячий і підступний.

- Чому ви не хочете взяти мене з собою? - спитав він. - Ми б разом попливли на острів. Я про нього чимало знаю, еге ж.

- Ні, ти з нами не попливеш, - відрубала Джорджа. - Ти нічого про острів не знаєш. І я тебе ніколи з собою туди не візьму. Це мій острів, зрозуміло? Точніше - наш. Він належить усім нам чотирьом і ще Тіммі. Тебе ми туди не пустимо!

- Це не твій острів! - закричав Едгар у відповідь. - Брешеш ти, ось що!

- Ти сам не знаєш, що мелеш! - зневажливо сказала Джорджа. - Ходімо, друзі! Не варто витрачати час на балачки з цим дурником.

Вони пішли, а Едгар стояв дуже похмурий і сердитий. Коли діти відійшли на безпечну відстань, він узявся голосно приспівувати:

Джорджа-манюня, ковбаска і нюня, пиріг!

Так ніхто більш брехати б не зміг!

Джорджа-манюня, ковбаска і нюня, пиріг!

Джуліан поривався нам'яти чуба нахабі, але Джорджа його стримала:

– Він тоді побіжить й набреше своїй матері, і вона піде від нас, а матусі нікому буде допомагати, – сказала вона. – Мені доводиться із цим миритися. Але ще не вечір, і ми придумаємо, як утерти йому носа. Мерзенне створіння! Ненавиджу його прищуватий ніс і закочені очі!

– Гав! – поспівчував Тіммі.

– Тіммі каже, що ненавидить паскудний хвіст і дурнячі вушка Смердюка, – пояснила Джорджа, і всі розреготалися. Жарт їх підбадьорив. Незабаром вони відійшли досить далеко від дому, й дражнилки Едгара вже не було чути, то вони й забули про хлопця.

– Ходімо подивимось, може, твій човен вже готовий, – запропонував Джуліан. – Тоді ми зможемо поплисти до нашого любого острова.

Розділ 3

Підступний удар

Човен Джорджі був майже готовий. Залишалося нанести останній шар фарби. Виглядав він дуже гарно: для човна Джорджа вибрала яскраво-червону фарбу, навіть весла були червоні.

– А після обіду ще не буде готово? – з надією запитала Джорджа човняра Джима.

Джим заперечно похитав головою.

– Ні, панно Джорджо, – сказав він, – ви ж не хочете вимаститися червоною фарбою. Фарба висохне до завтра, не раніше.

Коли човнярі й рибалки називали Джорджину «панна Джорджа», це в усіх викликало усмішку. Місцеві знали, як їй хочеться бути хлопцем, знали також, яка вона відважна й шира. Тому вони, підсміючись, казали між собою:

«Ну, поводитьься вона як хлопець, і, якщо їй подобається, щоб її називали панною Джорджею, а не Джорджиною, то най буде!»

Отож, Джорджина була «панною Джорджею» і з задоволенням розгулювала в джинсах і светрі берегом, веслувала не згірше за хлопця-рибалку й плавала швидше за всіх.

– Тоді попливемо на острів завтра, – сказав Джуліан. – А сьогодні влаштуємо пікнік на пляжі. А потім погуляємо.

Умостившись на піщаному пляжі, діти влаштували пікнік, причому Тімоті дісталася чи не половина їжі. Канапки були не дуже смачні. Хліб черствий, масла замало, а кусні хліба надто грубі. Але Тімоті було байдуже. Він ізжер стільки канапок, скільки в нього влізло, а хвостом вихляв так сильно, що усіх пообсипав піском.

– Тімоті, нумо кинь бешкетувати! У мене вже скрипить на зубах і голова вся у піску! – бурчав Джуліан, укотре струшуючи з себе пісок. Піс натовість іще дужче завихляв хвостом і знову обсипав хлопця піском. Діти розреготалися.

– Тепер ходімо на прохідку, – сказав Дік, схоплюючись на рівні. – Мені треба ноги розім'яти. Куди підемо?

– Ходімо понад кручами – звідти добре видно острів, еге ж? – запропонувала Енн. – Джорджо, а корабель ще там?

Джорджа ствердно кивнула. У дітей з кораблем, що зазнав троці й лежав на дні, була пов'язана дивовижна пригода. Потужний шторм підняв його на поверхню моря, і він застряг на рифах. Тоді дітям вдалося обнишпорити усі закути на ньому, й вони знайшли старовинну мапу з позначками, де сховано скарб.

– Пригадуєте, як ми знайшли на кораблі стару мапу, як шукали й знайшли золоті зливки? – спитав Джуліан, і очі йому блищали при спогаді про пригоду. – Невже потрошене судно досі не розвалилося?

– Ні, – сказала Джорджа. – Гадаю, що ні. Корабель – на рифах на протилежному боці острова, тож звідси не видно. Але завтра вирушимо на острів і все побачимо на власні очі.

– Авжеж побачимо! – впевнено мовила Енн. – Бідний потрошений кораблик! Боюся, він іще кілька зим не витримає!

Вони пішли по кручах, а Тімоті біг вистрибом попереду. Звідси добре було видно острів і руїни замку, що височіли посередині.

– Онде галяча вежа, – вказала рукою Енн. – А інша вежа обвалилася? Джорджо, поглянь, як галич кружляє навколо вежі!

– Вони щороку там гніздуються, – пояснила Джорджа. – Хіба не пригадуєш, скільки галузок понакидала галич навколо вежі? Ми ще хмиз збирали й розпалили багаття.

– О, я хочу знову посидіти біля багаття! – мрійливо мовила Енн. – Їй-ій! Якщо залишимося там на тиждень, шовечора будемо розпалювати багаття. Джорджо, а ти в мамі питала про це?

– Звичайно! – відповіла Джорджа. – Вона загалом не заперечує, але сказала, що ще подумає.

- Не люблю, коли дорослі кажуть, що вони «ще подумають», - наморщила чоло Енн. - Найчастіше це означає, що вони не дозволять, але просто не хочуть це висловити одразу.

- Облиш. Гадаю, мені вона напевне дозволить, - сказала Джорджа. - Кінець кінцем ми тепер старші на цілий рік. Джуліан уже підліток, мені й Діку теж невдовзі виповниться тринадцять. Тільки Енн у нас ще маленька.

- Я не маленька! - обурилася Енн. - Я нічим незгірша за вас. А те, що я молодша за вас, на те нема ради!

- Заспокойся, крихітко, - сказав Джуліан, поплескавши сестричку по спині й зі сміхом дивлячись на її обурене обличчя. - Гей... дивіться! Що там на острові коїться?

Він піддражнював Енн і раптом щось помітив на острові. Усі враз обернулися і втупили очі в острів Кирін. Джорджа скрикнула:

- Лишенько! Там в'ється дим! Звичайно, це дим! Хтось завітав на мій острів!

- На наш острів, - виправив її Дік. - Неймовірно! Може, це дим якогось пароплава з того боку острова. Просто пароплава нам не видно. Але я закладаюся, що це димить пароплав. Бо, чесно кажучи, кому потрібен цей острів, окрім нас? Про нього вже ніхто й не пам'ятає.

- Якщо тільки хтось є на моєму острові, - почала Джорджа дуже сердито й грізно, - якщо хтось там є, я... я...

- Зараз ти вибухнеш і відлетиш з димом! - засміявся Дік. - Заспокойся... його вже нема. Я впевнений, це просто пароплав випускав дим або пару - щось такого.

Діти ще якийсь час спостерігали за островом Кирін, але диму більше не було.

- Якби мій човен був готовий! - нетерпляче зауважила Джорджа. - Я попливла б туди сьогодні ж після обіду! Я ладна піти забрати човен, навіть якщо фарба ще не висохла.

- Не кажи дурниць, - сказав Джуліан. - Ти ж знаєш, яку нам влаштують прочуханку, якщо ми повернемося додому, забруднені яскраво-червоною фарбою. Ну, Джорджо, будь хоч трішки розважливою.

Джорджа полишила свій задум. Вона стежила, чи не з'явиться пароплав з того або іншого боку острова, чи зайде в бухту, та ба.

- Мабуть, кинув кітву там, - сказав Джуліан, дивлячись на свій наручний годинник. - Час на підвечірок. Сподіваюся, Джорджо, твоя мама вже встала. Набагато приємніше, коли вона сидить за столом.

- Я теж на це сподіваюся, - мовила Джорджа. - Ходімо, час повертатися!

Діти рушили додому. Дорогою вони поглядали на острів Кирін, але бачили там тільки галич та чайок, що мріяли в небі. Ні сліду диму! Тож, напевно, то був пароплав!

– Однаково завтра я туди попливу й подивлюся, – заявила Джорджа. – Якщо на моєму острові мандрівники, я їх звідти відпроваджу.

– На нашому острові, – виправив кузину Дік. – Сподіваюся, Джорджо, ти пам'ятаєш, що обіцяла розділити його між усіма нами?

– Атож... я його розділила на всіх, – підтвердила Джорджа, – а проте я не можу позбутися відчуття, що це досі мій острів. Ходімо! Я зголодніла.

Діти повернулися до Кирін-котеджу. Вони пройшли через передпокій до вітальні й, на превеликий подив, побачили там Едгара, який читав одну з книжок Джуліана.

– Ти що тут робиш? – запитав Джуліан. – І хто дозволив тобі брати мої книжки?

– Я ж не роблю нічого поганого, – лінкувато відповів Едгар. – Якщо мені схотілося трохи почитати в тиші, що ж тут такого?

– Ось прийде батько і побачить, як ти тут розвалився, – сказала Джорджа. – Ще б надумав увійти до його кабінету, то начувався б!

– А я там був, – несподівано мовив Едгар. – Бачив дивоглядні інструменти, з якими він працює.

– Як ти насмівся! – побілівши від гніву, вигукнула Джорджа. – Навіть нам не дозволяють заходити до татового кабінету! А вже чіпати його речі – й поготів!

Джуліан із цікавістю роздивлявся Едгара. Він не міг зрозуміти, з чого б цей куховарчин син раптом став таким зухвалим.

– Джорджо, де твій батько? – запитав він. – Гадаю, краще нехай він дає раду із цим хлопчиною.

– Кличте його, якщо хочете, – сказав Едгар, розвалившись у фотелі і в дошкульний спосіб гортаючи книжку Джуліана. – Він не прийде.

– Що ти хочеш цим сказати? – несподівано стривожилась Джорджа. – Де моя мама?

– Клич її теж, якщо хочеш, – з підступною посмішкою відповів Едгар. – Ну ж бо! Клич!

Дітям раптом стало лячно. Що Едгар мав на думці? Джорджа майнула нагору до кімнати матері, гукаючи на повен голос:

– Мамо! Мамо! Де ти?

Але ліжко матері було порожне. Не застелене, але порожне. Джорджа оббігала всі інші відпочивальні, відчайдушно гукаючи:

– Мамо! Мамо! Тату! Де ви?

Ніхто не відгукнувся. Побіліла Джорджа спустилася вниз. Едгар усміхнувся до неї.

– Ну, що я тобі казав? Я ж говорив, можете звати кого завгодно, ніхто не прийде.

– Де мої батьки? – тремтячим голосом запитала Джорджа. – Кажи зараз же!

– Сама пошукай, – нахабно мовив Едгар.

Тут пролунав гучний ляпас, і Едгар схопився на рівні, тримаючись за ліву щоку. Це Джорджа кинулася на нього й щосили дала йому мордаса. Едгар замахнувся, щоб дати їй ляпаса, але Джуліан затулив собою Джорджу.

– Ти не посмієш ударити Джорджу, – сказав він. – Вона дівчина. Якщо хочеш битися, бийся зі мною!

– Ніяка я не дівчина і сама можу захистити себе! – закричала Джорджа, намагаючись відсунути Джуліана. – Я битимуся з Едгаром і поб'ю його, ось побачите!

Проте Джуліан не пускав її. Едгар почав бочком пробиратися до дверей, але тут на його шляху став Дік:

– Хвилиночку, доки ти не пішов – де наші дядько й тітка?

– Гр-р-р-р-р, – раптом загарчав Тіммі так загрозливо, що Едгар із жахом дивився на нього. Пес очерив ікла, шерсть на шиї дибилась. Вигляд у нього був страшний.

– Тримай пса! – мовив Едгар тремтячим голосом. – Він зараз кине́ться на мене.

Джуліан узяв Тіма зашийник.

– Заспокойся, Тіме! – сказав він. – А тепер, Едгаре, відповідай на наше запитання мерщій, бо пошкодуєш.

– Ну, власне, тут розповідати нічого, – мовив Едгар, поглядаючи скося на Тімоті. Потім зиркнув на Джорджу й продовжив: – Твоїй матері раптом стало дуже зле... почалися сильні болі отут... викликали лікаря й відвезли її до лікарні, а твій батько поїхав з нею. От і все.

Джорджа опустилася на канапу, обличчя її ще більше зблідло, й почувалася вона зовсім кепсько.

– О, – сказала вона, – бідна моя ненечка! Не треба було мені сьогодні йти з дому! Лишенько, як же нам дізнатися, що сталося!

Едгар тим часом вислизнув з кімнати, прикривши за собою двері, щоб Тіммі за ним не погнався. Двері до кухні він теж зачинив із грюканням. Засмучені й розгублені діти презиралися. Відолашна Джорджа! Відолашна тітка Фенні!

– Десь має бути записка, – здогадався Джуліан і розгледівся по кімнаті. Справді, за раму великого дзеркала було закладено листа, адресованого Джорджі. Джуліан передав листа дівчині. Лист був від батька Джорджі.

– Читай швидше, – сказала Енн. – Моя люба, який жахливий початок канікул!

Розділ 4

Дрібні неприємності

Джорджа зачитала лист вголос. Він був короткий й, очевидно, писався поспіхом.

«Люба Джорджо!

Твоя мати важко захворіла. Я вирушаю з нею до шпиталю. Пробуду там, доки їй не покращає. Може, кілька днів, а може, й тиждень. Телефонуватиму тобі щоранку о дев'ятій та повідомлятиму про стан матері. Вас догляне пані Стик. Постарайтеся ладнати з нею, поки я не повернуся.

Люблячий тебе батько».

– Леле! – зітхнула Енн, розуміючи, як важко Джорджі. Джорджа гаряче любила маму, й на очі їй набігли сльози. Джорджа ніколи не плакала, але так жахливо було прийти додому й виявити, що мами немає! І батька немає! Нікого немає, окрім пані Стик та Едгара.

– Я не винесу того, що маму ушпиталили! – раптом захлипала Джорджа й тицьнулася обличчям у подушку на канапі. – Вона... вона може вже не повернутися.

– Не кажи дурниць, Джорджо, – сказав Джуліан, сідаючи поруч й обіймаючи її. – Звісно ж, вона повернеться. Чом би їй не повернутися? Адже твій батько пише, що буде з нею, поки їй не покращає, і це – лише кілька днів. Тримайся, Джорджо! Не журися! Це тобі не пасує.

- Я навіть не попрощалася з нею! - хлипала бідолашна Джорджа. - І ще змусила її просити пані Стик готувати канапки, хоча й сама могла це зробити. Я хочу поїхати до мами, знайти її і подивитися, як вона почувається.

- Ти ж не знаєш, куди її відвезли, а якби й знала, тебе до неї не пустили б, - заспокійливо мовив Дік. - Ходімо поп'ємо чаю. Це нас усіх підбадьорить.

- Я не можу їсти! - роздратовалася Джорджа. Тімоті тицьнувся носом у її руки і спробував їх лизнути, а вона схилила голову. Пес тихо заскавчав.

- Бідолашний Тіммі! Він нічого не розуміє, - сказала Енн. - Він у розпачі, бо ти журишся, Джорджо.

Ці слова змусили Джорджу випростатися. Вона протерла очі й дозволила Тіммі злизати сльози з рук. Пес здивувався, що вони солоні, й спробував залізти Джорджі на коліна.

- Дурненький Тіммі! - сказала Джорджа уже своїм звичайним голосом. - Не хвилюйся. Просто це був для мене шок. Мені вже краще, Тіммі. Не скигли, дурнятко! Зі мною все гаразд. У мене нічого не болить.

Але пес відчував, коли Джорджа плаче, або журиться, або їй боляче, й він і далі скавулів, торкав лапами й намагався залізти їй на коліна.

Джуліан відчинив двері:

- Піду скажу пані Стик, що ми чекаємо на підвечірок, - і вийшов з кімнати.

Друзі подумали, який він хоробрий, що не боїться говорити з пані Стик.

Джуліан підійшов до дверей кухні й відчинив їх. У кухні сидів Едгар, одна половина його обличчя червоніла після ляпасу Джорджі. Була там і пані Стик, дуже похмура.

- Якщо це дівчисько ще раз ударить Едгара, я візьмуся за неї! - пригрозила вона.

- Едгар отримав по заслугі, - сказав Джуліан. - Будь ласка, можна нам чаю?

- Я вирішила підвечірок вам не готувати! - заявила пані Стик. Тут зі свого кутка виліз її песик і загарчав на Джуліана. - Правильно, Пухнастику! Гарчи на тих, хто б'є Едгара.

Однак Джуліан не злякався пса.

- Якщо ви не збираєтеся готувати, я сам усе зроблю, - заявив він. - Де хліб і кекси?

Пані Стик втупилася у Джуліана, але він сміливо зустрів її погляд, жодного разу не змигнувши. Тільки подумав, що вона напрочуд неприємна

жінка й що він не дозволить їй взяти гору над ним. Хлопець вельми пошкодував, що не може вигнати її.

Пані Стик не витримала і першою відвела погляд.

– Гаразд, я подам чай, – просичала вона, – але якщо ви дозволите собі ще якісь витівки, я вам нічого готувати не буду.

– А якщо ви дозволите собі якісь витівки, я заявлю в поліцію, – несподівано для самого себе докинув Джуліан. Слова вирвалися мимохіть, але справили враження на пані Стик. Вона раптом стривожилася.

– Ну, нащо ж так грубо, – сказала вона набагато ввічливіше. – Ми усі в шоці, так перехвилювалися... Вже несучай.

Джуліан вийшов. Його здивувало, що через погрозу звернутися до поліції пані Стик стала набагато ввічливішою. Може, злякалася, що поліція повідомить дядькові Квентіну і той поспішить повернутися? А дядько Квентін панькатися з нею не буде!

Джуліан повернувся до друзів.

– Чай уже несуть! – сказав він. – Збадьортесь!

Проте коли пані Стик принесла чай, настрій у всіх був невеселий. Джорджа соромилася власних сліз. Енн досі не оговталася. Дік намагався дурнуватими жартами розвеселити гурт, але жарти були такі невдалі, що незабаром він кинув цю справу. Джуліан був серйозний і дбайливий, він якось несподівано подорослішав.

Тімоті сидів біля Джорджі, поклавши голову їй на коліна.

«Шкода, що в мене нема собаки, який би мене так любив», – думала Енн. Тіммі не відводив від Джорджі великих карих відданих очей. Тепер, коли його маленька хазяйка була засмучена, він, окрім неї, нікого не бачив і не чув.

Діти не звертали уваги на те, що споживають, але їм однаково покращало й вони почувалися ліпше. Йти до затоки проти вечора вони не схотіли й чекали – раптом задзвонить телефон і їм повідомлять про стан мами Джорджі. Вони посідали в садку й прислухалися до телефону.

З кухні долинула пісенька:

Джорджа-манюня, ковбаска і нюня, пиріг.

Сидить у садку з псом біля ніг

І розпускає нюні...

Джуліан підвівся. Підійшов до кухонного вікна і зазирнув усередину. Едгар був там сам.

– Виходь, Едгаре! – сердито сказав Джуліан. – Я навчу тебе іншої пісеньки. Виходь!

Едгар не поворухнувся.

– А що, не можна співати те, що мені співається?

– Можна, – відповів Джуліан, – тільки не цю пісню. Я навчу тебе іншої. Виходь!

– І не подумаю, – сказав Едгар. – Ти ж хочеш битися зі мною!

– Так, хочу, – підтвердив Джуліан. – Гадаю, невелика чесна бійка піде тобі на користь. Теж вигдав – сидіти й співати бридкі дражнилки про дівчинку, у якої сталася біда. То виходиш? Чи мені зайти й витягти тебе?

– Мамо! – запанікував Едгар. – Мамо! Де ти?

Тут Джуліан просунув руку у вікно, дотягся до дуже довгого носа Едгара і так його потягнув, що Едгар завищав від болю.

– Де дреба! Де дреба! Мені поляче! Відбусди доса!

На кухню вбігла пані Стик. Вона зарепетувала, коли побачила, що робить Джуліан, й кинулася до нього. Джуліан прибрав руку, але залишився біля вікна.

– Як ти смієш! – кричала пані Стик. – Спершу це дівчисько дало Едгару ляпаса, тепер ти тягнеш його за носа! Що на вас усіх найшло?

– Нічого, – чемно відповів Джуліан. – А ось з Едгаром коїться щось несамолюбне, пані Стик. І ми вважаємо, що час привести його до тями. Насправді це ваш обов'язок, але, схоже, ви ним нехтуєте.

– Та ти просто нахаба! – видушила з себе ображена й розлючена пані Стик.

– Згоден, можете й так вважати, – мовив Джуліан. – Це Едгар на мене так впливає. Так само, як і ваш Смердюк.

– Смердюк?! – закричала пані Стик, розлютившись іще дужче. – Мого собаку звуть не так, і ти добре це знаєш.

– А слід було б називати саме так, – сказав Джуліан, відходячи від вікна. – Скупайте його, тоді ми, можливо, назвемо його Пухнастиком.

Полишивши пані Стик, яка щось гнівно буркотіла, Джуліан повернувся до друзів, які з цікавістю втупилися в нього. Він, здавалося, змінився на очах: став похмурим, рішучим, дорослим, навіть грізним.

– Схоже, я підкинув хмизу в вогонь, – мовив Джуліан, сідаючи на траву. – Я трохи не відірвав Едгарові носа від його жирної пики, і його матуся

втрапила мене за цим заняттям. Гадаю, тепер почнеться відкрита війна! Тепер нам буде непереливки. Навряд чи нас годуватимуть надалі.

– Готуватимемо собі самі, – враз вирішила Джорджа. – Ненавиджу пані Стик! Хоч би повернулася Джоана! І жахливого Едгара ненавиджу, і страшного Смердюка.

– Дивіться, онде Смердюк! – раптом гукнув Дік, простягаючи руку, щоб утримати Тіммі, який з гарчанням підвівся. Але той струсив його руку і майнув по травнику. Песик пані Стик нестямно завив і спробував утекти. Проте Тіммі схопив його за ший і почав метляти, наче щура.

Тут вибігла пані Стик з дрючком і почала гамселити, не дивлячись, якого собаку б'є. Джуліан знову кинувся по шланг. Едгар ураз зник у домі, пам'ятаючи, як йому перепало минулого разу.

Зі шлангу вдарив сильний струмінь, і Тімоті розтиснув зуби й випустив двірняка, що скавулів. Смердюк одразу майнув до пані Стик і, тремтячи, спробував сховатися під її спідницею.

– Я отрую вашого псяху! – люто мовила пані Стик Джорджі. – Він постійно на мого нападає. Дивіться за ним, бо я його отрую.

Пані Стик зникла за дверима кухні, а діти знов посідали на траву. Джорджа була помітно стривожена.

– Гадаєш, вона й справді може спробувати отруїти Тіммі? – злякано спитала вона Джуліана.

– Вона, звичайно, бридка тітка, – відповів той неголосно. – Тому ліпше нам друзяку Тіммі тримати цілодобово біля себе та годувати його самим і тільки з наших тарілок.

Джорджа притягла Тімоті до себе, жахаючись, що хтось може бажати його отруїти. «Авжеж, пані Стик і справді страхітлива людина, здатна на все», – думала дівчинка. О, як вона хотіла, щоб батьки скоріше повернулися! Лячно було самим про все дбати.

Раптом пролунав пронизливий телефонний дзвінок. Усі схопилися на рівні, а Тіммі загарчав. Джорджа побігла у будинок і взяла слухавку. Вона почула батьків голос, і серце їй у грудях почало шалено калатати.

– Це ти, Джорджо? – спитав батько. – У тебе все гаразд? Мені було ніколи чекати на тебе, аби все пояснити.

– Тату, що з мамою? Кажі мерщій, як вона? – питала Джорджа.

– Її стан з'ясується лише післязавтра, – відповів батько. – Я телефонуватиму завтра вранці й післязавтра, теж уранці. Я не повернуся, доки мамі не покращає.

– Татуню, нам без вас обох дуже погано, – пожалілася бідолашна Джорджа. – Пані Стик – осоружна жінка!

– Слухай, Джорджо, – нетерпляче сказав батько, – гадаю, що ти й твої друзі можете про себе подбати і не сваритися з пані Стик, поки я не повернуся. Не мороч мені зараз усім цим голову. Мені вистачає клопоту.

– Коли ти приблизно зможеш повернутися? – спитала Джорджа. – Можна мені відвідати маму?

– Ні, – мовив батько. – Лікарі кажуть: не раніше, ніж за два тижні. Я повернуся, щойно зможу. Але зараз я не можу залишити маму саму. Я потрібен їй. До побачення й тримайтеся там.

Джорджа поклала слухавку й обернулася до друзів:

– Про маму нам скажуть післязавтра. І нам слід ладнати з пані Стик, доки не повернеться тато, а коли це буде, невідомо! Все це жахливо...

Розділ 5

Посеред ночі

Пані Стик увечері сильно роздратовалася й не приготувала вечерю. Джуліан пішов дізнатися, що можна поїсти, але виявив, що двері на кухню замкнуті.

Він повернувся до друзів похмурий, бо усі були дуже голодні.

– Вона замкнула двері, – сказав він. – Мерзенна істота! Схоже, у нас вечері не буде.

– Доведеться почекати, поки вона піде спати, – мовила Джорджа. – Тоді ми спустимося вниз і понишпоримо в коморі – подивимося, що там є.

Діти повкладалися у ліжка голодні. Джуліан прислухався, коли пані Стик і Едгар теж ляжуть. Почувши, що вони піднімаються сходами, і впевнившись, що двері їхніх відпочивалень закриті, він тихцем прослизнув на кухню. Там було темно, і Джуліан уже хотів увімкнути світло, як раптом почув чийсь важке дихання. Хто б це міг бути? Невже Смердюк? Ні, це не собака. Схоже, що це людина.

Розгублений і трохи зляканий, Джуліан стояв, тримаючи руку на вимикачі. Навряд чи це грабіжник, бо грабіжники не сплять у будинку, який мають намір пограбувати. І це не пані Стик, і не Едгар. Тоді хто?

Він вмикнув світло. Кухню осяяло яскравим світлом, і Джуліан вирячився на маленького чоловіка на канапі. Чоловік міцно спав, розтуливши рота.

Не вельми приємне видовище. Чоловік кілька днів не голився: щоки й підборіддя були синяво-чорні. А ще довше він не мився: руки, нігті чорні. Волосся скуйовджене, а ніс – як у Едгара.

«Напевно, татко Едгара, – подумав Джуліан. – Огидне видовисько! З такими батьками у бідолахи Едгара було мало шансів стати порядною людиною».

Чоловік хропів. Джуліан не знав, на яку стати: і в комору кортіло проникнути, і не хотілося розбуркати прибульця й здійняти галас. Казна-як його спекатись, та й тітка з дядьком цілком могли домовитися з пані Стик про те, що її чоловік міг би заходити сюди, хоча це й малоймовірно.

Джуліан був дуже голодний. Думка про смакоти в коморі спонукала його вимкнути світло і в темряві пробратися туди. Нарешті він відчинив двері в комору. Помацав по полицях. Овва! Щось схоже на пиріг. Узяв і понюхав. Пахло м'ясом. Пиріг з м'ясом – чудова знахідка!

Ще помацав по полиці й нашттовхнувся на тарілку з чимось схожим на тарт[1 – Відкритий пиріг або пляцок з будь-чим, накладеним згори (прим. пер.).] із джемом – кругле, пласке, посередині щось липке. Ну, пирога з м'ясом і тартів з джемом цілком вистачить для чотирьох голодних друзів!

Джуліан узяв м'ясний пиріг і тарілку з тартами й почав обережно вибиратися з комори. Двері причинив ногою і попрямував до виходу з кухні.

Але в темряві пішов не в той бік і, на своє нещастя, нашттовхнувся на канапу! Від пошттовху один тарт упав. І – треба ж так! – просто до розкритого рота сплячого, через що той одразу прокинувся.

«Хай йому біс!» – подумки вилаявся Джуліан і почав тихенько задкувати, сподіваючись, що чоловік повернеться на інший бік і знову засне. Проте липкий тарт з джемом ковзнув по підборіддю чоловікові, і той з несподіванки схопився і сів.

– Хто тут? Це ти, Едгаре? Що ти тут робиш?

Джуліан мовчки посувався боком у напрямку, де нібито знаходилися двері. Чоловік підвівся й потягнувся рукою туди, де, на його думку, знаходився вимикач. Знайшов, увімкнув його і, вкрай уражений, виричався на Джуліана.

– Ти що тут робиш? – запитав він.

– Саме це я хотів запитати у вас, – спокійно відповів Джуліан. – Що ви тут робите? Чому спите на кухні мого дядька?

– На це я маю повне право, – сказав чоловік грубим голосом. – Моя дружина працює тут куховаркою. Мое судно сьогодні пришвартувалося в порту, а я у відпусковій. Твій дядько і моя дружина домовилися, що я можу приходити сюди. Зрозумів, хлопчиську?

І тут Джуліан злякався не через «хлопчиська», а через те, що відтепер ім доведеться мати справу не тільки з пані Стик та Едгаром, але й з паном Стиком. По всьому виходило так.

– Я обов'язково перепитаю про це дядька, коли він уранці зателефонує, – рішучо мовив Джуліан. – А тепер пропустіть мене, будь ласка, я хочу піти нагору.

– Овва! – вигукнув пан Стик, запримітивши в руках Джуліана м'ясний пиріг і тарті з джемом. – Отакої! Поцупив з комори? Гарно втнув, як на мене!

Джуліан не збирався сперечатися з паном Стиком, який почувався господарем становища.

– Відійдіть, – сказав хлопець. – Я побалакаю з вами вранці, після дзвінка дядька.

Але пан Стик, здавалося, й не думав пропускати Джуліана. Цей огидний недоросток, не набагато вищий за Джуліана, й далі блокував вихід із саркастичною усмішкою на неголеному обличчі.

Джуліан склав губи і свиснув. Щось гупнуло на поверсі над головою. Це Тімоті зістрибнув з ліжка Джорджі. Потім почувся тупіт його лап по сходах і по коридорі. Тіммі ось-ось мав з'явитися!

Вже на порозі пес унюхав запах пана Стика, шерсть на ньому здибилася, він виширився й загарчав. Пан Стик квапливо відійшов з порога й захряснув двері перед самим носом Тіммі. А сам осміхнувся до Джуліана:

– Ну, й що далі?

– Хочете почути? – розпалився Джуліан. – Я шпурну цей смачний соковитий пиріг у ваше усміхнене обличчя!

Він уже розмахнувся, аж раптом пан Стик підняв руки:

– Не роби цього. Я ж шуткую. І смачного пирога з м'ясом шкода. Можеш іти собі нагору, якщо так хочеться!

Чоловік відійшов до канапи. Джуліан відчинив двері, й Тімоті вбіг із гарчанням до кухні. Пан Стик відчув небезпеку.

– Забери від мене цього брудного псяху! – бовкнув він. – Я не люблю собак.

– Чому ж тоді ви не спекаєтеся Смердюка? – запитав Джуліан. – Ходімо, Тіммі! Дай йому спокій. Він не вартий того, щоб на нього гарчали.

Джуліан піднявся сходами, і Тіммі крокував за ним по п'ятах. Не розуміючи, що сталося, діти оточили їх, бо чули голоси вниз. Вони реготали, коли Джуліан розповів, як він мало не жбурнув пиріг у пана Стика.

– Було б йому по заслугі, – сказала Енн, – хоча й було б шкода, бо нам би тоді пирога не дісталося. Хоч пані Стик і непереносна, але куховарити вона вміє. Пиріг – смакота!

Діти з'їли і пиріг, і тарті. Джуліан розповів їм про пана Стика і про його відпускову з корабля.

– Трое Стиків – це вже забагато, – замислено мовив Дік. – Шкода, що ми не можемо їх спекатися і самим дбати про себе. Джорджо, не могла б ти завтра поговорити з батьком і переконати його позбутися цих Стиків та дозволити нам самим порядкувати?

– Спробую, – сказала Джорджа. – Але ж ти його знаєш – з ним страшенно важко сперечатися. Проте я спробую. Господи, як я хочу спати! Ходімо, Тіммі, час іти у ліжко! Ляжеш у мене в ногах. Я тепер пастиму тебе очима, щоб жажливі Стики тебе не отруїли.

Незабаром четверо дітей, втамувавши голод, мирно спали. Вони не боялися, що хтось зі Стиків зайде до їхніх кімнат, бо знали, що Тіммі їх і розбудить, і попередить. Пес був для них найнадійнішою вартою.

Уранці сніданок, який подала пані Стик, вельми здивував дітей.

– Гадаю, вона знає, що твій батько, Джорджо, дзвонитиме, – зауважив Джуліан, – і хоче, щоб у нас не було нарікань. Коли він казав, що зателефонує? Здається, о дев'ятій? Зараз пів на дев'яту. Ще встигнемо збігати на пляж і повернутися.

Отже, всі п'ятеро вийшли з дому, не звертаючи уваги на Едгара, який уже стояв у садку поза домом, готовий викривлятися. Дивлячись на нього, діти не могли позбутися думки, що він несповна розуму. Та й поведився він зовсім не так, як належить ровесникові Джуліана.

Діти повернулися за десять дев'яту.

– Будемо сидіти у вітальні й чекати на дзвінок, – сказав Джуліан. – Не можна допустити, щоб пані Стик підійшла до телефону першою.

Але, як на те, підходячи до будинку, вони почули, що пані Стик уже розмовляє по телефону в передпокої!

– Авжеж, – почули вони її голос, – усе гаразд. З дітьми я впораюся, хоча іноді вони й комизяться. Атож, звичайно! На щастя, мій чоловік приїхав – він у відпусковій і допомагає мені по господарству. Ні про що не турбуйтеся, залишайтеся там скільки треба. Я тут впораюся.

Джорджа влетіла до передпокою і, шаленіючи, вихопила слухавку з рук пані Стик.

– Татку, це я, Джорджа! Як мама? Кажи швидко!

– Погіршення нема, Джорджо, – відповів той. – Але нічого певного до завтра відомо не буде. Мені було приємно почути від пані Стик, що у вас все гаразд. У мене й так тут багато хвилювань і турбот, і мені приємно буде передати мамі, що у вас усе добре та що в Кирін-котеджі все до пуття.

– Але це не так! – розпалилася Джорджа. – Не так! Усе тут жахливо! Чи не можна прибрати Стиків, аби ми самі поралися?

– Боже милостивий, звісно, ні! – сказав здивований і роздратований батько. – Нічого не вигадуй! Я ж сподівався, Джорджо, що ти будеш розсудливою і люб'язною. Я мушу сказати...

– Поговори з ним ти, Джуліане, – безпорадно мовила Джорджа й передала слухавку Джуліану. Хлопець притулив її до вуха і вимовив своїм чистим голосом:

– Доброго ранку! Це Джуліан. Я радий, що тітці не гірше.

– Але їй погіршає, якщо вона дізнається, що у Кирін-котеджі не все гаразд, – сказав дядько Квентін з відчаєм у голосі. – Чи не можеш ти приборкати Джорджу, щоб вона не робила дурниць? Боже, хіба їй важко тиждень-два пожити спокійно зі Стиками? Скажу тобі відверто, Джуліане, я не звільнятиму їх у свою відсутність – я хочу, щоб у домі був лад, коли я привезу твою тітку назад. Якщо ви не можете з ними порозумітися, то, може, вам слід поговорити зі своїми батьками, аби вони забрали вас додому на решту канікул. Але Джорджа з вами не поїде. Вона залишиться у Кирін-котеджі. Це мое останнє слово.

– Проте... – почав Джуліан, міркуючи, яким чином заспокоїти норовливого дядька. – Я повинен вам сказати, що...

Але на іншому кінці дроту почувся відбій. Дядько Квентін поклав слухавку. Розмова була закінчена. Лиха година! Джуліан зціпив зуби й похмуро подивився на друзів:

– Він не схотів слухати. Відключився саме тоді, коли я хотів щось йому пояснити!

– Так вам і треба! – долинув грубий голос пані Стик з іншого кінця передпокою. – Знайте своє місце. Я залишуся тут за розпорядженням вашого дядька. І поведіться, як личить, бо вам буде гірше.

Розділ 6

Джуліан перемагає Стиків

Грюкнули двері. Чулося, як пані Стик, зачинившись на кухні, переповідає Едгарові й пану Стику триумфальну новину. Діти подалися до вітальні, посідали й дивилися одне на одного із сумним виглядом.

- Батько вчинив жакливо! - шаліла Джорджа. - Ніколи нікого не слухає.

- Але ж він зараз дуже засмучений, - розсудливо зауважив Дік. - Дуже шкода, що він подзвонив до дев'ятої й пані Стик вдалося першій поговорити з ним.

- Що сказав тобі батько? - запитала Джорджа. - Повтори все слово в слово.

- Він сказав: якщо ми не можемо порозумітися зі Стиками, то краще, щоб Енн, Дік і я повернулися додому, - відповів Джуліан. - Але ти залишатимешся тут.

Джорджа уп'ялася очима в Джуліана.

- Ну, - мовила вона нарешті, - оскільки ви не можете порозумітися з ними, то ідьте. Я сама про себе подбаю.

- Не кажи дурниць! - Джуліан по-товариськи потиснув їй руку. - Ти ж знаєш, ми тебе не кинемо. Не можу сказати, що мені приємна перспектива залишатися під п'ятою люб'язних Стиків ще пару тижнів, але буває й гірше. Разом ми їх здужаєм.

Але на такі підбадьорювання навіть Енн не всміхнулася. Думка про те, що доведеться витримувати тиск трьох Стиків, не тішила. Тімоті поклав голову на коліно Джорджі. Вона попестила його й огледілася.

- Повертайтеся додому, - сказала вона друзям. - У мене є план, але без вас. Зі мною Тіммі, він опікуватиметься мною. Дзвоніть батькам і завтра ж ідьте.

Джорджа виклично подивилася довкруг. Вона гордовито піднесла голову, давши зрозуміти, що план у неї справді є.

Джуліанові стало дуже ніяково:

- Не дурій. Кажу ж тобі: ми триматимемося разом. Якщо в тебе є план, ми приєднаємось до нього. І, попри все, ми залишимося з тобою.

- Залишайтеся, якщо хочете, але мій план уже задіяно, і ви врешті-решт зрозумієте, що вам краще повернутися додому. Ходімо, Тіммі! Підемо до Джима й подивимося, чи готовий мій човен.

- Ми підемо з тобою, - сказав Дік. Йому було шкода Джорджі. Він розумів, що її зухвалість показна, а насправді вона дуже нещасна - тривожиться через матір, гнівається на батька й уболіває за друзів, знаючи, що вони залишаються заради неї, коли могли б повернутися додому й весело бавити час.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=63840377&lfrom=362673004)
на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Відкритий пиріг або пляцок з будь-чим, накладеним згори (прим. пер.).